

ครอบครัวนักบุกเบิก

เมื่อลอร่า อิงกัลล์ส ถือกำเนิดในป่าใหญ่ที่รัฐวิสคอนซินนั้น พื้นที่แถบดังกล่าวยังคงเป็นป่าดิบไร้ผู้คน บริเวณนั้นถูกเรียกว่า “ป่าใหญ่” เพราะมีป่าไม้กระจายตัวออกไปทางตะวันตกหลายไมล์สู่ผาสูงชันของแม่น้ำมิสซิสซิปปี เลยไปจนถึงทะเลสาบซูพีเรียทางทิศเหนือ มีเสือดำ หมี และกวางท่องอยู่ตามพุ่มละเมาะ ต้นไม้ใหญ่ขึ้นเบียดเสียดหนาแน่นจนสามารถบดบังท้องฟ้าเบื้องบนได้ การมาถึงของนักดักสัตว์ นายพราน และชาวนาไม่กี่คนทำให้ชนบทแถบนั้นค่อยดูเจริญขึ้นมาเล็กน้อย ทว่าที่นาของนักบุกเบิกแต่ละรายก็มักจะอยู่ห่างจากกันเป็นระยะทางหลายไมล์

พ่อแม่ของลอร่า คือ ชาร์ลส์และแคโรไลน์ อิงกัลล์ส เป็นนักบุกเบิกแห่งวิสคอนซิน พ่อของเธอ ชาร์ลส์ ฟิลิป อิงกัลล์ส เกิดใกล้เมืองคิวบา รัฐนิวยอร์ก ในปี ค.ศ. ๑๘๓๖ เขาใช้ชีวิตวัยเด็กอยู่กับครอบครัวใหญ่ที่ประกอบด้วยพี่น้องชายหญิงแปดคน ซึ่งอพยพโยกย้ายไปทางตะวันตกพร้อม

บิดามารดา คือ แลนสฟอร์ดและลอรา อิงกัลล์ส ตอนที่ชาร์ลส์อายุเก้าขวบ ครอบครัวเขาอาศัยอยู่ในรัฐวิสคอนซินทางด้านตะวันตกของเมืองชายแดนที่กำลังเจริญเติบโตชื่อชิคาโก หลังจากนั้นพวกเขาเดินทางขึ้นเหนือสู่รัฐวิสคอนซินแล้วลงหลักปักฐานอยู่ใกล้กับแม่น้ำโอโคโนโมว็อค ไม่นานจากหมู่บ้านคองคอร์ด

จากการช่วยพ่อและพี่น้องผู้ชายทำงานในนาของครอบครัว ชาร์ลส์เติบโตขึ้นอย่างแข็งแรง แกร่งและเชี่ยวชาญในเรื่องของป่า เขาเรียนรู้ฝึกฝนจนเป็นนักบุกเบิกที่หลักแหลมและใช้จิตวิญญาณกับทักษะในการเอาชนะความยากลำบากทั้งหมด การพลิกผืนดินให้กลายเป็นแหล่งอาหารเลี้ยงดูครอบครัวอิงกัลล์สอย่างเพียงพอ เป็นความท้าทายที่ชาร์ลส์กับบรรดาพี่น้องผู้ชายและบิดาร่วมกันทำจนสำเร็จ เมื่องานในที่นาของตนเองสร้างชาลง พวกเด็กหนุ่มตระกูลอิงกัลล์สจะไปช่วยงานของชาวบ้านคนอื่นๆ เงินค่าจ้างที่พวกเขาหามาได้มีส่วนช่วยซื้ออาหารองเท้าและหนังสือเรียนสำหรับน้องๆ ปีเตอร์และชาร์ลส์นั้นโตสุด รองลงมาคือ ลิเดีย, ปอลลี, แลนสฟอร์ด เจมส์, ลอรา ลาโดเซีย, ฮีรั่ม, จอร์จ และรูบี้

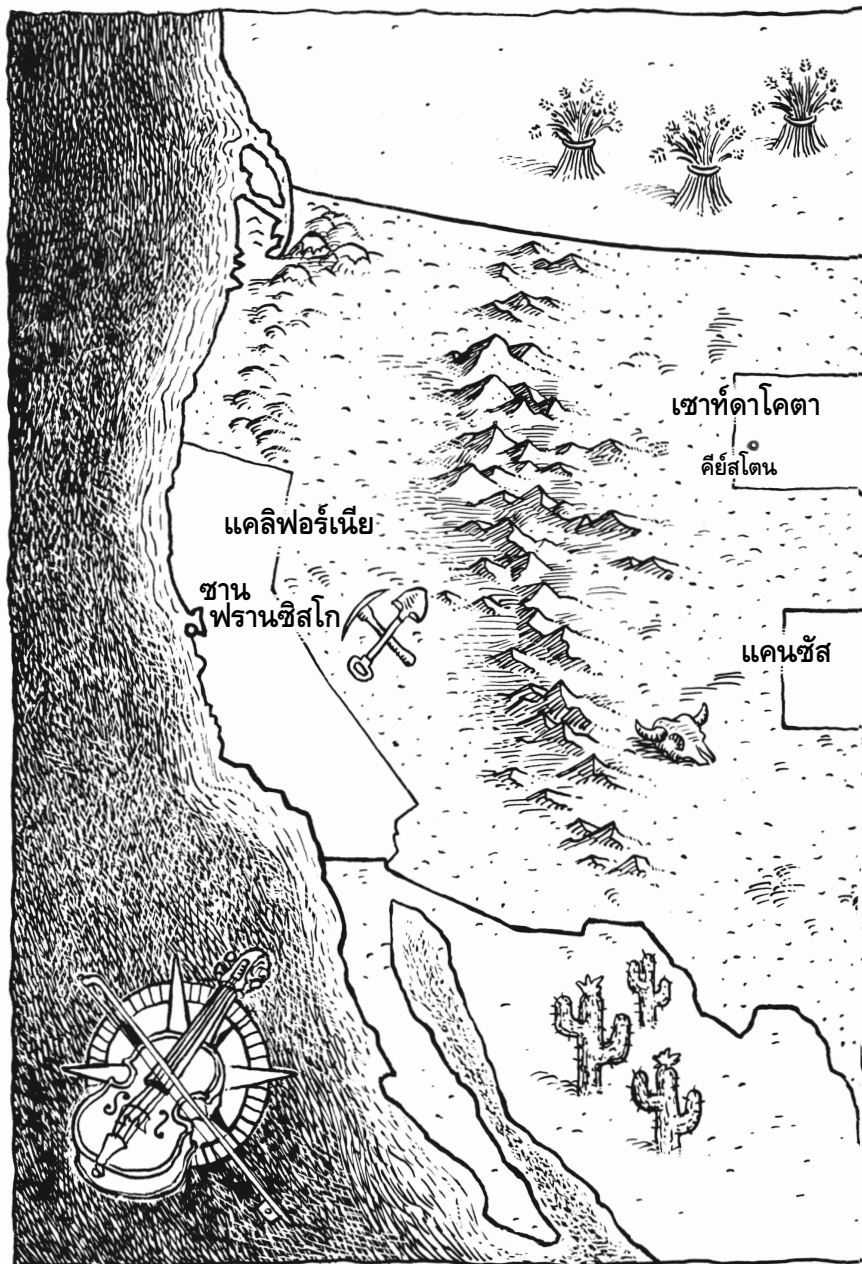
สำหรับชาร์ลส์ อิงกัลล์ส การเข้าเรียนที่โรงเรียนในละแวกบ้านนั้นเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อเขาว่างจากงานในนา แต่เขาตระหนักได้อย่างรวดเร็วถึงความสำคัญของการอ่านเขียนและความรู้ทั้งหมด เขาฝึกฝนจนเขียนชื่อตนเอง ชาร์ลส์ พี. อิงกัลล์ส ได้อย่างอ่อนช้อยสวยงาม และยังเป็นนักสะกดคำที่เก่ง ทุกคนในครอบครัวเขาล้วนแต่เป็นนักเล่าเรื่องชั้นดี แต่ชาร์ลส์ยังชอบอ่านหนังสืออีกด้วย เมื่ออายุสิบเจ็ดปีเขาจ่าย

เงินที่หามาได้อย่างยากลำบากจำนวน ๑.๒๕ ดอลลาร์เป็นค่าหนังสือชุดสองเล่มที่ปกมีลวดลายกันหอยเรื่อง เดอะไลฟ ออฟนโปเลียน

การเติบโตขึ้นมาในป่าใหญ่แห่งรัฐวิสคอนซินตามลำน้ำ โอโคโนโมร็อก ไม่เพียงแต่ทำให้ชาร์ลส์เป็นช่างไม้ นักดักสัตว์ ผู้เชี่ยวชาญชีวิตในป่า นายพราน และชาวนาที่มีฝีมือเท่านั้น แต่เขายังร้องเพลง เต้นรำ และบรรเลงเพลงหรือเพลงสดต่าง ๆ ด้วยซอสี่น้ำผึ้งของเขาได้ด้วย ไม่มีใครในครอบครัวจำได้ว่าชาร์ลส์ อิงกัลล์ส ได้ไวโอลินมาแต่แรกได้อย่างไร บางทีเขาอาจซื้อมาจากพ่อค้าเร่หรือแลกมาจากเพื่อนบ้าน จนเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นแล้ว ชาร์ลส์และซอของเขาได้เริ่มต้นชีวิตแห่งการสรรค์สร้างดนตรีร่วมกันไปจนตลอดชีวิต

ครอบครัวอิงกัลล์สนั่งล้อมวงกันหน้าเตาผิงเวลาค่ำในฤดูหนาวและฟังดนตรีจากซอของชาร์ลส์ ในไม่ช้าบรรดาเพื่อนบ้านก็รู้กันว่าจะไปตามหาท่วงทำนองรำเรงชวนขยับเท้าได้ที่ไหน ชาร์ลส์ อิงกัลล์ส เป็นนักสีซอที่สนุกสนานบ้าบิ่นเสียจนเขากลายมาเป็นส่วนเสริมที่ผู้คนนิยมชมชอบในงานรื่นเริงในละแวกบ้าน พวกเด็กๆ อิงกัลล์สไปโรงเรียนเรียนสะกดคำ ไปร่วมงานเลี้ยงน้ำตาลเมเปิ้ล ไปเล่นเลื่อน และงานชุมนุมผัดเมล็ดข้าวโพด แต่งานเต้นรำจัดเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นที่สุด

ในงานฉลองการเก็บเกี่ยว การเต้นรำในงานแต่งงาน หรือการก่อสร้างบ้าน ชาร์ลส์ อิงกัลล์ส เป็นแขกคนสำคัญพร้อมกับนักไวโอลินและนักแบนโจคนอื่น หรือไม่เขาก็บรรเลงเดียวกับไวโอลินของตนเอง เขาจะเล่นเพลง “เดอะไอริช

แผนที่แสดงที่ตั้งบ้านเรือนและสถานที่ที่น่าสนใจของครอบครัววงกัลล์สและไวส์เดอร์

วอชเชอร์รูแมน” “บัฟฟาโลกัลล์” “เดอะมันนี่มัสก์” หรือ “สวิตช์เบ็ตช์พรมไฟค์” ให้กับบรรดานักเต้นรำ ในงานครั้งหนึ่ง หิมะตกหนักในป่าวิสคอนซินจนพวกแขกไม่สามารถเดินทางกลับบ้านได้ หากคนเหล่านั้นกลับไม่ทุกข์ร้อน พวกเขาเพียงแต่คอยโหมไฟให้ลุกไปเรื่อย ๆ จุดเทียนไข แล้วก็เต้นรำไปกับเสียงซอของชาร์ลส์ตลอดคืน

อีกด้านหนึ่งของแม่น้ำโอโคโนโมว็อค ถัดจากที่นาของพวกอิงกัลล์ส มีครอบครัวควีเนอร์-โฮลบริดจ์อาศัยอยู่ เด็ก ๆ ตระกูลอิงกัลล์สและควีเนอร์กลายเป็นเพื่อนกันขณะที่พวกเขาเติบโตขึ้น เช่นเดียวกับพวกอิงกัลล์ส พวกควีเนอร์ก็มาจากภาคตะวันออก พวกเขาคจัดอยู่ในกลุ่มครอบครัวนักบุกเบิกรุ่นแรกๆ ที่มาตั้งถิ่นฐานใกล้กับเมืองมิลวอกี รัฐวิสคอนซิน พ่อแม่ของพวกเขาคือ เฮนรีและชาร์ลอตต์ ควีเนอร์ ได้แต่งงานกันที่นิวเฮเวน รัฐคอนเนตทิคัต ในปี ค.ศ. ๑๘๓๑ แต่อาศัยอยู่ที่ไอโฮและอินดีแอนาก่อนอพยพมาตั้งบ้านเรือนอยู่ในป่าใหญ่แห่งวิสคอนซิน เมื่อแคโรไลน์บุตรสาวของพวกเขาก่อเกิดเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ค.ศ. ๑๘๓๙ นั้น บางคนกล่าวว่าเธอเป็นเด็กทารกคนแรกที่ไม่ใช่อินเดียนแดงที่เกิดในแถบมิลวอกี

นอกจากแคโรไลน์แล้ว ยังมีเด็กชายควีเนอร์อีกสองคน คือ โจเซฟกับเฮนรี และน้องสาวที่ชื่อมาร์ธา ต่อมาอีไลซาและโธมัสก็ถือกำเนิดตามมา คุณพ่อควีเนอร์ทำการค้าขายแลกเปลี่ยนอย่างเข้มข้นกับพวกอินเดียนแดงพื้นเมืองจำนวนมากที่ยังอาศัยอยู่ในป่าวิสคอนซิน พวกอินเดียนแดงมักเลียบเคียงเข้ามายังถิ่นฐานของคนขาวเพื่อดูว่าพ่อค้าเช่นเฮนรี

ควีนอร์ จะมีอะไรมาแลกเปลี่ยนกับหนังสือและหนังสือของพวกเขา

ช่วงฤดูใบไม้ร่วง ปีค.ศ. ๑๘๔๔ คุณพ่อควีนอร์เดินทางจากบ้านไปค้าขายด้วยเรือใบสามเสาในทะเลสาบมิชิแกน เมื่อเรือเข้าใกล้ช่องแคบแมคคินีเกิดพายุรุนแรงในทะเลสาบทำให้เรือพร้อมลูกเรือและผู้โดยสารสูญหายไปใต้น้ำเย็นจัดนั้นรวมทั้งคุณพ่อควีนอร์ด้วย แคโรไลน์อายุเพียงห้าขวบในฤดูใบไม้ร่วงปีนั้น แต่เธอจดจำได้เสมอว่ามีญาติๆ เดินทางกันมาเต็มเกวียนเพื่อแจ้งข่าวแก่มารดาและพี่น้องของเธอว่าบิดาของพวกเขาจะไม่กลับมาบ้านอีกแล้ว

เมื่อปราศจากบิดา ชีวิตของพวกเขาควีนอร์อยู่ในภาวะสิ้นหวังและขาดแคลน พวกอินเดียนแดงที่เป็นมิตรบางคนได้ช่วยเหลือให้อาหารแก่ครอบครัวนี้ตลอดช่วงฤดูหนาวแรกอันโหดเหี้ยมนั้น พวกเขาระลึกถึงการค้าขายแลกเปลี่ยนอันยุติธรรมที่เคยทำกับเฮนรี ควีนอร์ แต่อาหารและเชื้อเพลิงมักร่อยหรอแทบหมดอยู่บ่อยๆ ครั้งหนึ่งแบ่งทำขนมปังเกิดหมดลง และพวกเขาไม่มีเงินซื้อหามาเพิ่มเติม พวกควีนอร์ไม่เคยลืมเลือนชายผู้เฒ่าอารีที่เดินทางมุ่งหน้าสู่มิลวอกีหลังจากได้มอบแบ่งเต็มถึงบาร์เรลแก่ครอบครัวหิวโหยที่มีสมาชิกเจ็ดคน

ในปี ค.ศ. ๑๘๔๗ มิสซิสควีนอร์ตัดสินใจว่าลูกๆ ของเธอน่าจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นหากได้อาศัยอยู่ในที่นาทั้งหมดจึงอพยพไปยังที่ดินแปลงหนึ่งริมลำน้ำโอโคโนโมว็อคซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านคองคอร์ดไม่กี่ไมล์ บนที่นาเหล่านั้นพวกควีนอร์เลี้ยงผึ้งเพื่อเอาน้ำผึ้ง พวกเขาเลี้ยงไก่ไว้เก็บไข่และ

เลี้ยงวัวไว้รีดนมและทำเนย พืชผักต่างๆ ช่วยเลี้ยงดูคนในครอบครัวได้

ในปี ค.ศ. ๑๘๔๘ มิสซิสควีเนอร์แต่งงานใหม่กับชานาจากรัฐคอนเนตทิคัตนามว่าเฟรเดอริก โฮลบลูค ชีวิตเริ่มสะดวกสบายขึ้นสำหรับเด็กๆ ควีเนอร์ พ่อเลี้ยงคนใหม่ของพวกเขาได้ซื้อที่ดินติดกับที่นาของตระกูลควีเนอร์ ทำให้มีพื้นที่มากขึ้นสำหรับสัตว์เลี้ยงได้หากินและปลูกพืชผล ในปี ค.ศ. ๑๘๕๔ มีน้องผู้หญิงอีกคนถือกำเนิดมา พวกเขาตั้งชื่อเธอว่าชาร์ลอตต์ตามผู้เป็นมารดา แต่เรียกเธอสั้นๆ ว่าลอตตี้

แคโรไลน์ ควีเนอร์ อยากสอนหนังสือ มารดาของเธอได้รับการศึกษาในโรงเรียนมัธยมสำหรับสตรีที่บอสตันและเป็นครูสอนหนังสือก่อนจะแต่งงาน ด้วยเหตุนี้แคโรไลน์และบรรดาพี่น้องจึงมักได้ยินได้ฟังเรื่องความสำคัญของการศึกษาอยู่บ่อยๆ แม้จะใช้ชีวิตอยู่สุดเขตดินแดนบุกเบิก แคโรไลน์ก็ชอบอ่านและเรียนหนังสือ ทั้งเขียนถ่ายทอดความคิดของเธอออกมาเป็นบทกลอนกับเรียงความ ซึ่งได้รับคำชื่นชมจากครูที่มาพักอาศัยอยู่ที่บ้านควีเนอร์ - โฮลบลูค

เมื่อเธอสำเร็จการศึกษาตอนอายุสิบหกปี แคโรไลน์สอบผ่านได้รับประกาศนียบัตรครูใบแรก เธอได้รับสัญญาว่าจ้างให้ทำการสอนในโรงเรียนที่ตัวเธอเองและบรรดาพี่น้องของเธอเข้าเรียน ค่าจ้างในปี ค.ศ. ๑๘๕๖ นั้นอยู่ในระดับต่ำมาร์ชาน้องสาวของเธอจำได้ว่าแคโรไลน์ได้รับเงินค่าสอนราว ๒.๕๐ ถึง ๓ ดอลลาร์ต่อสัปดาห์ แต่นั่นเป็นเงินก้อนแรกที่เขาหาได้ และแคโรไลน์ก็รู้สึกภาคภูมิใจกับเสื้อผ้าที่เธอซื้อหาเอง รวมทั้งเงินรายได้ที่เธอมอบให้บิดามารดา

ในฐานะครูและหญิงสาวนักบุกเบิก แคโรไลน์เป็นคนที่มีความสามารถ มีความมั่นคงและหนักแน่น เธอมักเป็นคนเงียบๆแต่อ่อนโยน และ“ภาคภูมิใจและละเอียดลออในทุกๆ เรื่องที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูที่ดี” ตามที่ลอราบุตรสาวของเธอจดจำได้ คุณสมบัติทั้งหมดนี้เป็นที่ชื่นชมของเพื่อนบ้านหนุ่มนักสืบทอดเจ้าของเคราสีน้ำตาลนามว่า ชาร์ลส์ อิงกัลล์ส ทั้งคู่พบกันในงานรื่นเริงและงานเต้นรำที่โรงเรียนวันอาทิตย์และที่โบสถ์ ทั้งคู่ท่องเที่ยวไปในป่าใกล้บ้านและเดินเล่นเลียปลำน้ำโอโคโนโมว็อคด้วยกัน หลังจากที่เธอสอนหนังสือที่โรงเรียนจนจบเทอมสองแล้ว แคโรไลน์ตอบตกลงเมื่อชาร์ลส์ขอเธอแต่งงาน

วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๘๖๐ ชาร์ลส์และแคโรไลน์ยืนอยู่ต่อหน้าสาธุคุณไลแมนในเมืองคองคอร์ดและทำพิธีแต่งงาน นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่สมาชิกตระกูลคิวเนอร์และอิงกัลล์สแต่งงานกัน สองปีก่อนหน้านั้นเฮนรีพี่ชายของแคโรไลน์แต่งงานกับปอลลีน้องสาวของชาร์ลส์ อีกหนึ่งปีต่อมาน้องสาวของแคโรไลน์คืออิลิซาก็สมรสกับปีเตอร์พี่ชายของชาร์ลส์

รูปถ่ายแต่งงานบนแผ่นดีบุกของชาร์ลส์กับแคโรไลน์ซึ่งถ่ายในวันที่ทั้งคู่สมรสกันถูกเก็บรักษาไว้อย่างดีตลอดชีวิตคู่ของพวกเขา จากนั้นก็ถูกส่งผ่านมาให้บุตรสาวของทั้งสองคือลอรา ในรูปดังกล่าวคู่บ่าวสาวนั่งชิดกันโดยแขนข้างหนึ่งของชาร์ลส์โอบร่างเจ้าสาวของเขาไว้อย่างปกป้อง นัยน์ตาของทั้งสองสดใสเป็นประกาย พวกเขาคือคู่สามีภรรยา นักบุกเบิกที่เข้ากันเหมาะเจาะกับชีวิตแถบชายแดนและกระตือรือร้นที่จะผจญภัยไปด้วยกัน แคโรไลน์เข้าใจดีว่าชาร์ลส์มีธรรมชาติ

ที่ไม่ชอบอยู่กับที่และมีความต้องการที่จะเดินทางไปเรื่อย ๆ ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ไหน แครโรว์ก็สามารถสร้างสรรค์บรรยากาศของบ้านที่น่าอยู่ขึ้นได้

การเดินทางจากบ้านและครอบครัวเป็นครั้งแรกของพวกเขาเกิดขึ้นในปี ค.ศ. ๑๘๖๓ บิดามารดาและพี่น้องบางคนของชาร์ลส์ได้โยกย้ายขึ้นเหนือสู่ป่าใหญ่ในรัฐวิสคอนซิน พวกเขาตั้งหลักแหล่งอยู่ใกล้เมืองเปปิน ซึ่งเป็นหมู่บ้านกระท่อมไม้ซุงริมทะเลสาบเปปิน อันที่จริงแล้วทะเลสาบก็คือบริเวณที่กว้างช่วงหนึ่งของแม่น้ำมิสซิสซิปปีที่ทอดยาวเป็นระยะทางสามไมล์จากฝั่งวิสคอนซินไปยังผาสูงของมินนิโซตาที่อีกด้านหนึ่ง

บนแผ่นดินที่อยู่ห่างจากทะเลสาบเปปินเข้าไปเจ็ดไมล์ ชาร์ลส์และแครโรว์ได้ซื้อที่ดินขนาดแปดสิบเอเคอร์แปลงหนึ่ง ร่วมกับเฮนรีและปอลลี คิวเนอร์ เป็นเรื่องดีที่มีสมาชิกครอบครัวอยู่ใกล้ ๆ ในป่าใหญ่ เพื่อนบ้านมีอยู่เพียงไม่กี่ราย และงานหนักบางครั้งก็ต้องพึ่งแรงผู้ขายสองคน ชาร์ลส์ อิงกัลล์ส กับเฮนรี คิวเนอร์ จัดเป็นทีมที่แข็งแกร่ง ทั้งคู่สร้างบ้านไม้ซุงขึ้นสองหลัง ช่วยกันแผ้วถางพื้นดินและเพาะปลูก ทั้งคู่ต้องป่าเพื่อล่าสัตว์ ตกสัตว์ และตกปลาเลี้ยงช้างกัน

เพราะแทบไม่มีเพื่อนบ้านอยู่ในป่าใหญ่ และกระท่อมของเฮนรีกับปอลลียังก็อยู่ใกล้มาก ชาร์ลส์และแครโรว์จึงมาเยี่ยมเยือนบ่อยครั้ง กระท่อมของทั้งคู่เองนั้นเงียบเหงาด้วยไม่มีเด็ก แต่บ้านของพวกเขา คิวเนอร์ซึ่งมีลูกสามคน คือ หลุยซา ชาร์ลส์ และแอลเบิร์ตนั้นมีชีวิตชีวายิ่ง พวกผู้ใหญ่ มักนั่งถกกันเรื่องสงครามกลางเมืองและการสู้รบในสถานที่

हांไกล เช่น เกตตีส์เบิร์ก วิกสเบิร์ก และแอตแลนตา พวกเขาคุยกันเรื่องสิ่งที่ประธานาธิบดีลิงคอล์นกล่าวไว้ในวอชิงตัน และรู้สึกห่วงใยน้องชายสองคนของชาร์ลส์กับปอลลี คือ จอร์จและฮีรั่ม ซึ่งจากไปสู้รบให้กับฝ่ายเหนือที่นั่นคร่ำคือ โจเซฟน้องชายของเฮนรี่กับแคโรไลน์ได้เสียชีวิตจากบาดแผลในการสู้รบที่โซโลห์เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๖๒

ทว่าสงครามดูห่างไกลจากชีวิตอันสงบเรียบง่ายแต่มีงานรื่นเริงของบรรดานักบุกเบิกแห่งป่าใหญ่ วันของพวกเขาหมดไปกับการดูแลสัตว์เลี้ยงในนาและพืชผักต่างๆ การดูแลบ้านช่อง กักเก็บฟืนและเสบียงสำหรับช่วงฤดูกาลอันหนาวเหน็บและยาวนาน เมืองเปปินอยู่ห่างออกไปเจ็ดไมล์ผ่านป่าซึ่งไกลเกินกว่าจะไปเยือนได้บ่อยๆ นานๆ ครั้งจึงมีการเดินทางเข้าเมืองที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำมิสซิสซิปปี แต่ก็เพื่อทำธุระสำคัญเท่านั้น - คือซื้อขายแลกเปลี่ยนขนสัตว์และซื้อข้าวของจากร้านค้ามาเก็บตุนไว้

วันที่ ๑๐ มกราคม ค.ศ. ๑๘๖๕ ขณะที่สงครามกลางเมืองกำลังจะจบสิ้นลงไกลออกไปจากป่าวิสคอนซิน มีทหารหญิงคนหนึ่งถือกำเนิดมาในกระท่อมของครอบครัวอิงกัลล์ส เธอมีตาสีฟ้าและผมสีทอง ชาร์ลส์กับแคโรไลน์ตั้งชื่อเธอว่าแมรี อเมเลีย สองปีต่อมาทั้งคู่ได้กลายมาเป็นพ่อกับแม่ของทหารหญิงอีกคนหนึ่งที่มีชื่อว่าลอราตามมารดาของชาร์ลส์

ตรงกลางเล่มของคัมภีร์ไบเบิลประจำครอบครัวมีหน้ากระดาษสำหรับบันทึกข้อมูลการเกิด ด้วยลายมือที่บรรจง แม่ได้เขียนชื่อและวันเดือนปีเกิดของลูกสาวคนแรก

แมรี อเมเลีย อิงกัลล์ส เกิดวันอังคารที่ ๑๐ ม.ค.
๑๘๖๕, เมืองเปปิน, เปปินเคาน์ตี้, วิสคอนซิน

ตอนนี้แม่เพิ่มข้อมูลรายการที่สองเข้าไป

ลอร่า อลิซาเบธ อิงกัลล์ส เกิดวันพฤหัสบดีที่ ๗ ก.พ.
๑๘๖๗, เมืองเปปิน, เปปินเคาน์ตี้, วิสคอนซิน

ความทรงจำแรกๆ ของลอร่าคือกระท่อมในป่า พ่อกับแม่และพี่สาวของเธอแมรี ในตอนค่ำหลังอาหารเย็น เสียงขอของพ่อกลายมาเป็นกิจวัตรที่คุ้นหูลอร่าเหมือนกับพระอาทิตย์ตกดิน “โอล์ดแลงชายน” “คิดดี้ เวลส์” “แอนนี่ ลอรี” “บอนนี่ ดูน” และ “โฮมสวีทโฮม” เป็นบทเพลงบางส่วนของช่วยขับเคลื่อนลอร่ากับแมรีจนหลับไป บ่อยครั้งที่เสียงนุ่มลึกของพ่อดังคลอไปกับเสียงขอของพ่อเอง

ความทรงจำวัยเด็กเกี่ยวกับบ้านคือภาพที่ลอร่าชอบระลึกถึงอยู่เสมอ ในช่วงหลังของชีวิตเธอเริ่มเรียกมันว่า “ภาพที่แขวนอยู่ในความทรงจำของฉัน” ความรู้สึกอุ่นสบายในยามค่ำคืนอันอบอุ่น เสียงของพ่อกับแม่ และแสงไฟนุ่มนวลบนผนังกระท่อมไม้ซุง ก่อให้เกิดภาพที่ไม่มีวันจางหายไปสำหรับเธอ

“ความทรงจำแรกเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพ่อเสมอ” เธอเขียนไว้ “ที่ฉันจำได้แรกสุดก็คือดวงตาของพ่อซึ่งใสคมปลาบและเป็นสีฟ้าจัด ตาคู่ที่สามารถเล็งอย่างแม่นยำผ่านลำกล้องปืนยาวยามเผชิญหน้ากับหมีหรือฝูงสุนัขป่า แต่กลับอ่อนโยน

ยิ่งนึกเมื่อทอดมองมายังแคโรไลน์ของท่าน แม่ของฉัน หรือ
ที่ตัวฉันเองยามป่วย...ผมของท่านหนาละเอียด และท่านไว้
เคราสีน้ำตาลทอง ท่านเป็นนักสเก็ตที่เร็วที่สุดในละแวกบ้าน
เป็นนักว่ายน้ำที่แข็งแรง และสามารถเดินทางด้วยรองเท้าหิมะ
ได้หลายไมล์ หรือย้ายไปในป่าได้ทั้งวัน...แขนของท่านแข็งแรง
มาก...และแขนคุณนั้นได้อุ้มฉันยามค่ำคืนหลายครั้งหลายหน
เวลาที่ฉันป่วยและกระสับกระส่าย ฉันยังได้ยินเสียงฝีเท้า
ระมัดระวังของท่านเดินไปมาบนพื้น รู้สึกถึงความสบายใน
อ้อมแขนแข็งแกร่งนั้น และได้ยินเสียงท่านพลบโยน “โอ้
โอ้” และน้ำเสียงปรานีของท่านยามเอ่ยปาก “เออละ แคโรไลน์
นอนลงแล้วหลับเสียเถิด”

ในขณะที่ลอว์ราระลึกถึงพ่อในแบบที่แข็งแกร่งกล้าหาญ
และร่าเริง แต่แม่นั้นนุ่มนวลสงบเงียบและให้ความรู้สึก
ปลอดภัยขณะที่ท่านทำงานบ้านในกระท่อม “บทเรียนที่ได้
เรียนรู้อยามอยู่บนเข่าของแม่จะอยู่ติดตัวไปชั่วชีวิต” ลอว์ราพูด
“แต่สิ่งที่สำคัญกว่าคำสอนของแม่ก็คือความทรงจำส่วนตัว
เล็กๆน้อยๆ: ใบหน้าของท่าน สัมผัสของท่าน เสียงของท่าน”

ในยามค่ำ เมื่อลอว์ากับแม่นอนหลับอยู่ในเตียงคอก
ทั้งคู่ก็ได้ยินแม่ร้องเพลงให้ฟัง

เจียบเสี่ยลูกเอ๋ย จงนอนนิ่งเฉยและหลับไหล
เตียงของเจ้าปวงเทพบัดเป่าให้พ้นภัย
พรจากสวรรค์มากมายมีให้
ประทับอย่างอ่อนโยนไว้กับศีรษะเจ้าเอ๋ย

ชีวิตในที่นาของพวกเขาก็วิเศษจนขึ้นเป็นชีวิตที่สะดวกสบายสำหรับพ่อแม่และแม่ริ้กับลอรา มิใช่ไว้ทำพินทุกันทุกแห่ง และพ่อได้ตัดท่อนซุงขนาดใหญ่ไว้เป็นจำนวนมากสำหรับติดไฟตลอดช่วงฤดูหนาวที่หิมะตก พ่อล่าและดักสัตว์ เช่น ตัวมิงค์ หนูมัสก์แร็ต สุนัขจิ้งจอกสีเงิน และหมี เพื่อเอาขนของพวกมันไปแลกกับข้าวของเครื่องใช้ในหมู่บ้านเบปิน สัตว์ป่าที่พ่อยิงได้ให้เนื้อสดเป็นอาหาร และยังใช้หมักเกลือเก็บไว้สำหรับหน้าหนาว

ลอราเขียนบรรยายว่า “ฉันจำได้ว่าเห็นกวางที่พ่อยิงได้แขวนอยู่บนต้นไม้รอบๆ บ้านในป่าของเรา” เนื้อกวางจะถูกรวมควั่น ปม และเก็บรักษาไว้ในห้องใต้หลังคาของกระท่อมเพื่อเป็นเสบียงสำหรับฤดูหนาว

ช่วงหน้าร้อน พ่อทำงานหนักเพื่อดูแลพืชผล ช่วยงานลุงเฮนรีและเพื่อนบ้านคนอื่นๆ และถางป่าให้เป็นทุ่งโล่งสำหรับให้วัวได้เล็มหญ้า เป็นเรื่องที่เหนื่อยและน่าหงุดหงิดสำหรับพ่อที่ต้องสู้รบกับป่าอย่างไม่จบสิ้น เพราะดูเหมือนพวกต้นไม้จะผุดขึ้นยึดพื้นที่โล่งอย่างไม่ยอมแพ้

พ่อมักโทษหาบางสิ่งที่ป่าใหญ่แห่งวิสคอนซินไม่มีให้ นั่นคือทุ่งหญ้าโล่งกว้างที่พ่อรู้จักตอนเป็นเด็กอยู่ที่อิลลินอยส์ ที่นั่นคันไถจะจมยวบลงไปบนดินดำอันอุดมสมบูรณ์โดยไม่มีต้นไม้หรือก้อนหินมาขวางทางเลย พ่อได้ยืนยันว่าทุ่งหญ้าในแคนซัสเป็นผืนดินโล่งกว้างพร้อมรับผู้ตั้งถิ่นฐาน และแคนซัสก็คือที่ที่พ่ออยากไป